

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 8. 2022, č. j. X, o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak, že se stanoví doba k vycestování z území ČR na 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU byla prvostupňovým rozhodnutím stanovena v délce 6 měsíců.
2. Správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění odůvodnil tím, že žalobce opakovaně porušoval právní předpis a rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení stanovené povinnosti. Žalobce jednak poté, co byla rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018 zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a pobytové povolení bylo zrušeno, a žalobce byl povinen vycestovat ve lhůtě do 23. 6. 2018, rozhodnutí nerespektoval a po uplynutí platnosti lhůty k vycestování dále pobýval v ČR neoprávněně, a to v době od 24. 6. 2018 do 3. 9. 2018, kdy s ním bylo z tohoto důvodu zahájeno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalobce poté, co mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to ve lhůtě 60 dnů, po uplynutí platnosti výjezdního příkazu do 11. 2. 2019 opět nevycestoval, pobýval na území ČR nadále neoprávněně, a proto s ním bylo zahájeno další řízení o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně odkázal na § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/2016 ze dne 14. listopadu 2018 (*pozn. soudu správně č. 2018/1806*), o povinnosti mít pro průjezd přes území členských států nebo předpokládaný pobyt na tomto území, který nepřesáhne 90 během jakéhokoli období 180 dnů, vízum. Dovodil, že žalobce nemá a neměl vůli opustit území ČR, nerespektoval vydaná rozhodnutí a lhůty stanovené k vycestování, a proto je rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené. Žalobce nemohl očekávat, že každé další protiprávní řešení bude řešeno obdobně jako v minulosti. Správní orgán I. stupně současně zmínil, že v minulosti byl žalobce odsouzen za páčání trestné činnosti v oblasti drog, byť se jednalo o podmíněný trest se zkušební dobou, šlo o porušení právního předpisu. Dále správní orgán I. stupně odůvodnil, že rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a dalších účastníků řízení. A s odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra konstatoval, že neshledal překážku vycestování žalobce.
3. V napadeném rozhodnutí se žalovaná se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila. Žalobce opakovaně porušoval právní předpisy a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení stanovené povinnosti, neboť žalobce nevycestoval po pravomocném zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do 23. 6. 2018, pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu ode dne 24. 6. 2018 do 3. 9. 2018. Opětovně pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, a to nejméně dne 29. 4. 2019, a dopustil se trestné činnosti. Ve vztahu k přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalovaná konstatovala, že žalobce

si musel být vědom vlastních následků svého protiprávního jednání, v dané situaci se ocitl vlastním zaviněním. Měl možnost vycestovat z území ČR po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a dále v rámci vydaného rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, bez stanovení zákazu pobytu. Těchto dvou možností k vyřízení oprávnění k pobytu na území ČR žalobce nevyužil. Žalovaná poukázala na to, že žalobce na území ČR nenavázal významnějším mezilidské vztahy, nezačlenil se do české společnosti, nenaučil se český jazyk, nemá zde společenské a kulturní vazby. Naopak s Vietnamem ho částečně pojí rodinné vazby, žalobce tam má matku i syna. Žalobce a jeho rodina mohou pokračovat v rozvíjení společného rodinného života v zemi původu, neboť jeho družka a 2 nezletilé děti a nevlastní dítě jsou státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky, nikoliv ČR, mají tedy možnost žalobce následovat. Vzhledem k současným komunikačním technologiím má žalobce možnost předem si zařídit ubytování i zaměstnání, a to i pro rodinu, jejíž členové pobývají na území ČR jen na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dle žalované nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by znemožňovala přenést žalobcův rodinný život do domovského státu. Kromě toho mají žalobce a jeho družka a nezletilé děti možnost návštěv v domovské zemi nebo v zemi, kde budou mít oprávnění k pobytu, případně mohou odloučení nahradit použitím moderních komunikačních technologií. Žalovaná zdůraznila, že žalobce není jedinou osobou, která pečuje o nezletilé dcery a nevlastního syna, je tedy možné, aby děti případně zůstaly na území ČR se svou matkou, která má možnost využít služeb paní na hlídání, přítomnost žalobce na území ČR není naprosto nezbytná. Kromě toho na žalobci nejsou ostatní členové rodiny finančně závislí, neboť žalobce není na území ČR oprávněn vykonávat výdělečnou činnost. Podle žalované správní orgán I. stupně v rámci přiměřenosti posuzoval konkrétní jednání žalobce, zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví, a zájem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života, přičemž v porovnání s veřejným zájmem, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili protispolečenského jednání, je rozhodnutí přiměřené. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zdá je vycestování žalobce možné, tímto závazným stanoviskem byl vázán. Žalovaná dodala, že žalobce sám uvedl, že mu není známá žádná překážka, která by mu bránila návratu do domovského státu.

II. Žaloba

4. Žalobce ve včasné podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, žalovaná nespecifikovala, jaký konkrétní právní předpis měl žalobce vytýkaným jednáním porušit, aby došlo k naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění absentuje odkaz na konkrétní právní předpis, který měl žalobce porušit. Podle žalobce se jednalo o prostý pobyt bez pobytového oprávnění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 uvedeného zákona, nikoliv o porušování právního předpisu, ke kterému mělo dojít opakovaně. Žalobce nemohl dne 29. 4. 2021 mařit právní předpis a výjezdní příkaz udělený s platností do 11. 2. 2019, kdy dne 29. 4. 2021 povinnost vycestovat v době platnosti výjezdního příkazu uplynula. Pokud žalovaná konstatovala, že rozhodnutím o povinnosti opustit území stanovená lhůta uplynula dne 1. 7. 2022, namítal žalobce, že nemohl mařit výkon tohoto rozhodnutí den poté dne 2. 7. 2022, a porušovat tak právní předpis ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce bylo tedy jeho jednání nesprávně právně kvalifikováno a je z tohoto důvodu nezákonné a nepřezkoumatelné.

5. V dalším žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěrem o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žije v Teplicích se svou družkou X, se kterou má 2 dcery, X, ročník X, a X, ročník X, všechny jsou státními příslušníky Vietnamu a na území ČR pobývají v rámci povolení k trvalému pobytu. Správní orgán se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života vypořádal nedostatečně, jeho závěry jsou paušální, neboť vzhledem k věku obou nezletilých dětí je evidentní, že vycestováním žalobce, navíc na předem neznámou a pravděpodobně velmi dlouhou dobu, dojde k nepřiměřenému zásahu do jejich soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 a 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti žalobce odkázal na kritéria obsažená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45. V rámci správního řízení žalobce opakovaně namítl, že realizace soukromého a rodinného života není v zemi jeho původu vzhledem k celkovému zázemí jeho rodiny v ČR možná. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně na str. 8, kdy na jedné straně správní orgán při stanovení délky zákazu pobytu přihlédl k existenci rodinného soukromého života žalobce na území, současně však jeho vyhoštění znamená faktické odloučení od jeho družky a nezletilých dětí na dlouhou předem neznámou dobu.
6. Závěrem žalobce namítl, že správní orgán nemohl vycházet ze závazného stanoviska k vycestování, ale naopak měl jeho závěry dát do kontextu s vlastními zjištěnými skutečnostmi a stavem věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v tomto směru je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Z napadeného rozhodnutí, prvostupňového rozhodnutí a spisového materiálu podle jejího mínění vyplývá naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) a bod 9 věty první zákona o pobytu cizinců i to, jaký konkrétní právní předpis žalobce porušil. Žalobci není vytýkáno maření výkonu správního rozhodnutí, ale bylo mu vytýkáno, že opakovaně porušoval právní předpis a rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti. Protože v postupu žalované nedošlo k pochybení, žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
10. Skutkové okolnosti případu nejsou mezi účastníky sporné. Dne 29. 4. 2019 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie v Teplicích, ke kontrole předložil cestovní pas Vietnamu, ze kterého bylo zjištěno, že mu byl dne 13. 12. 2018 cizineckou policií vydán výjezdní příkaz s platností od 13. 12. 2018 do 11. 2. 2019. Protože byl důvod domnívat se,

že žalobce pobývá od 12. 2. 2019 na území ČR neoprávněně, byl téhož dne zajištěn a bylo s ním zahájeno správní řízení o správním vyhoštění.

11. V průběhu tohoto řízení bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR dlouhodobě od roku 2008, byl mu povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Na území ČR žije ve společné domácnosti s družkou, se kterou má 2 nezletilé dcery, dále s nimi žije šestnáctiletý syn žalobcovy družky, družky, který za ní přicestoval. Všichni jsou státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky, na území ČR mají povolen pobyt, družka ekonomicky zajišťuje rodinu, podniká, pracuje v nehtovém studiu. Tyto skutečnosti vyplynuly z účastnických výsledků žalobce a jeho družky, rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 26. 11. 2018, č. j. 28 Nc 2101/2018-16 a rodných listů nezletilých dcer, ročník 2015 a 2018. Žalobce má na území Vietnamu matku a syna z předchozího manželství, ročník 2008, o kterého se stará žalobcova matka v domě, který vlastní, naposledy je žalobce navštívil někdy v roce 2017 na měsíc (viz protokol o výsledku žalobce ze dne 25. 5. 2022).
12. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAMP-33937-15/DP-2016, byla žalobci zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a povolení k pobytu bylo zrušeno. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 4. 2018 a žalobce byl povinen vycestovat ve lhůtě do 23. 6. 2018. Protože rozhodnutí žalobce nerespektoval a pobýval na území ČR neoprávněně, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění, které vyústilo vydáním rozhodnutí č. j. KRPK-70194-58/ČJ-2018-190026, o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jímž byla žalobci stanovena lhůta 60 dnů od převzetí rozhodnutí k vycestování rozhodnutí. Výjezdní příkaz platil od 13. 12. 2018 do 10. 2. 2019, žalobce území ČR neopustil. Z rozhodnutí o stanovení povinnosti opustit území ČR vyplynulo, že žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebylo vyhověno, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin k podmíněnému trestu odnětí svobody se zkušební dobou do 4. 3. 2019.
13. Ve správním spisu bylo založeno mj. závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2021, ev. č. ZS52507, dle kterého je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalované ve věci správního vyhoštění žalobce, na které dopadá následující právní úprava:
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
16. Podle § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke*

státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

18. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění k tomu, aby mohlo být označeno za přezkoumatelné, neboť je z něj patrné, k jakým skutkovým a právním závěrům žalovaná dospěla. Zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je být vyhrazeno pro případ, kdy rozhodnutí trpí vskutku vážnými vadami, pro které nelze skutkové a právní závěry správního orgánu podrobit soudnímu přezkumu. O takové nedostatky se v projednávané věci nejedná. Nelze pominout, že rozhodnutí žalované tvoří jeden celek s prvoinstančním rozhodnutím, jehož odůvodnění s ohledem na uplatněné odvolací námítky doplňuje, a je tedy nutno vnímat je v kontextu se skutečnostmi uvedenými již správním orgánem I. stupně. Z napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, vyplývá, že v žalobcově případě se nejednalo o prostý neoprávněný pobyt dne 29. 4. 2019, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie, ale o opakované porušování povinností plynoucích ze zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně konkrétně poukázal na § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců ve spojení s vízovým kodexem a nařízením č. 2018/1806 a uvedl, že vízem se rozumí oprávnění udělené členským státem pro průjezd nebo pro předpokládaný pobyt ve stanoveném rozsahu. Současně konstatoval, že nesplnění povinnosti pobývat na území ČR s příslušným pobytovým oprávněním, a to opakovaně, neboť žalobce ve dvou případech nerespektoval vydaná správní rozhodnutí a území ČR neopustil ve stanovené lhůtě, je přestupkem dle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V napadeném rozhodnutí sice znovu odkaz na tyto konkrétní právní normy není, ovšem ztotožnila-li se žalovaná se závěry správního orgánu I. stupně, což je z jejího rozhodnutí zřejmé, rozsah jejího odůvodnění plně postačuje. Ostatně s právním posouzením správních orgánů žalobce polemizuje, když namítá, že jeho věc měla být případně posouzena dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
19. Pokud jde o právní posouzení věci, ztotožnil se soud se závěry správních orgánů. Žalobce tím, že neopustil ve stanovené lhůtě do 23. 6. 2018 území ČR poté, co pozbyl povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin, ani poté, co mu skončila platnost výjezdního příkazu ke dni 11. 2. 2019 vydaného v souvislosti s rozhodnutím o povinnosti opustit území ČR, pobýval opakovaně na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, opakovaně porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, a naplnil tedy hypotézu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. 3 Azs 112/2021-51).
20. Žalobce dále namítal, že vydané rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené, dovolával se zásahu do soukromého a rodinného života. Také tuto námitku neshledal soud důvodnou.
21. Jak již soud uvedl shora, rozhodnutí o správním vyhoštění nelze podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydat, pokud by jeho následkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, přičemž při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí musí správní orgány zohlednit v § 174a zákona o pobytu cizinců demonstrativním způsobem uvedená hlediska.

22. Současně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
23. Na rozdíl od žalobce má soud za to, že otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, ale také jeho nezletilých dcer, v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly dostatečně podrobně, závěry správního orgánu I. stupně na str. 6 až 7 a žalované na str. 6 až 9 správních rozhodnutí v žádném případě nelze označit za paušální. Námitku nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaná se s ní podrobně vypořádala v napadeném rozhodnutí. Na její závěry si soud dovolí v úplnosti odkázat, neboť by jen opakoval již jednou podrobně uvedenou argumentaci, s níž se plně ztotožnil. Lze dodat, že žalobcem obecně uvedená kritéria, která je třeba v duchu shora uvedených judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu respektovat při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgány neopomenuly. Žalobce se kromě zmínky o nízkém věku nezletilých dcer a stručnému tvrzení o nemožnosti realizovat soukromý a rodinný život v zemi původu z důvodu vybudovaného zázemí rodiny v ČR omezil na obecný výčet těchto východisek, aniž by namítal, jaké skutkové okolnosti jeho případu nebyly zohledněny, resp. při aplikaci shora uvedených zásad posouzeny nesprávně a z jakých důvodů.
24. Lze tedy shrnout, že správní orgán I. stupně i žalovaná naznaly, že správní vyhoštění představuje jistě nezanedbatelný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a nezletilých dcer, ovšem tento zásah poměřovaly zejména se skutečností, že žalobce již od poloviny roku 2018 pobývá na území ČR bez příslušného oprávnění, nevyužil dvou předchozích možností opustit území ČR ve stanovené lhůtě bez postihu v podobě zákazu po určitou dobu zde pobývat a předchozí rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců se u něj minulo zjevně účinkem. Správní orgány přílehlavě konstatovaly, že z předchozího jednání a vyjádření žalobce v průběhu řízení vyplynulo, že vycestovat a řešit legálně svůj zdejší pobyt nehodlá a spoléhá na to, že s ohledem na rodinné zázemí na území ČR nebude jeho pobyt ukončen pro rodinu nepříznivým způsobem. Dále je třeba uvést, že správní orgány pečlivě hodnotily dopad rozhodnutí o vyhoštění žalobce do soukromého a rodinného

života jeho nezletilých dcer. V této souvislosti zejména zdůraznily, že o nezletilé dcery nepečuje žalobce sám, ale žijí ve společné domácnosti s matkou, družkou žalobce. Zohlednily, že rodina není na žalobci ekonomicky závislá, neboť žalobce na území ČR nedisponuje oprávněním k výdělečné činnosti. Pokud žalobce zajišťuje péči o domácnost a nezletilé dcery, je jeho péče postradatelná, neboť o ně pečuje také matka, dcery nejsou již natolik útlého věku, aby vyžadovaly neustálou osobní péči pouze rodičů. Příhodně poukázaly na možnost komerčního hlídání, kterého ostatně žalobcova rodina využívá, pokud žalobcova družka pracuje a žalobce odchází na brigády. Správní orgány dále správně dovodily, že soukromý a rodinný život žalobce a jeho družky a nezletilých dcer je možné přenést do Vietnamu, neboť všichni jsou jeho státními příslušníky, na území ČR pobývají pouze na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a začlenění není vyloučeno ani u starší z dcer, která v ČR začala navštěvovat školu. Vzaly v tomto směru v úvahu, že žalobce sice na území ČR pobývá dlouhodobě, ale ani on ani jeho družka zde nemají vybudované pevné sociální, kulturní a majetkové zázemí, jejich začlenění do české společnosti není vůbec pevné. Žalobce má naopak na území Vietnamu matku, která se stará o žalobcova syna z předchozího manželství, v úvahu připadá zajištění zázemí právě u matky. Správní orgány také dostatečně rozvinuly úvahy o tom, že po dobu, po kterou je žalobci zakázán pobyt na území ČR a vyřídí si příslušné oprávnění k pobytu na území ČR, přicházejí v úvahu také návštěvy žalobce v domovském státu, neboť družka a žalobcovy dcery mohou volně z ČR a zpět cestovat. Setkávání rodinných příslušníků tedy není vyloučené, rodinný život lze po omezenou dobu také realizovat za využití moderních komunikačních technologií. Proti těmto závěrům žalobce žádnou konkrétní argumentaci neuplatnil.

25. Dále je nutno oponovat žalobcovu tvrzení, že jde o nucené vycestování na předem neznámou a pravděpodobně velmi dlouhou dobu. Doba, po kterou není žalobci umožněn vstup na území členských států EU, byla stanovena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí v délce 6 měsíců. Po tuto dobu a dobu, než si žalobce zajistí příslušné oprávnění, které mu umožní legálně pobývat na území ČR, lze rodinný život žalobce realizovat právě shora naznačeným způsobem, zda dojde k faktickému odloučení od družky a nezletilých dcer, záleží na rozhodnutí rodiny. V postupu správních orgánů, které existenci žalobcova rodinného života na území ČR zohlednily při stanovení délky zákazu vstupu, nelze spatřovat pochybení.
26. Rovněž poslední stručnou námitku týkající se posouzení vycestování žalobce shledal soud neopodstatněnou.
27. Správní orgán I. stupně v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně otázky, zda existují důvody znemožňující vycestování žalobce ve smyslu § 179 odst. 1 téhož zákona, podle kterého *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí*. Ministerstvo vnitra při vypracování závazného stanoviska vycházelo nejen z informací o zemi původu, ale také z protokolů o výsleších žalobce ze dne 29. 4. 2019, 16. 9. 2020 a 30. 9. 2020 a z protokolu o výslechu žalobcovy družky ze dne 15. 5. 2019 a 30. 9. 2020, z nichž nevyplývaly žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobci v případě návratu do Vietnamu hrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení. Žalobce i jeho družka pouze uváděli, že v případě návratu nemá žalobce v zemi původu vybudované ekonomické zázemí a na území ČR má rodinu.

Ministerstvo vnitra obdobným způsobem jako správní orgán I. stupně vyhodnotil návrat žalobce jako možný z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Veškeré rozhodné skutečnosti tak byly vzaty v potaz již při vypracování závazného stanoviska ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něhož správní orgán I. stupně vycházel. Soud neshledal porušení § 3 správního řádu. Ostatně uplatněná námitka byla velmi obecná, žalobce neuvedl, s jakými konkrétními skutečnostmi mělo být závazné stanovisko dáno do kontextu, kromě těch, které byly podkladem pro jeho vydání.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tak žalobu s ohledem na vše shora uvedené jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalované s tímto postupem soudu.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 28. prosinec 2022.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně